

Joan de Ruijter

WHATEVER IT TAKES

ISVW
UITGEVERS

Joan de Ruijter

Whatever it takes

ISVW UITGEVERS

Voor Dirkie,
voor je niet-aflatende
scepticisme

Proloog

Wie de fuck was ik? Ik had mezelf verraden. En niet alleen mezelf. Ik had het leven als een spel gezien. Een spel dat je kon winnen door slim te zijn. En winnen, dat was wat ik wilde, koste wat kost. Met voldoende aanleg, doorzettingsvermogen en timing hoefde je volgens mij geen loser te worden. Mijn lichaam zag ik als mijn belangrijkste tool. Mijn lichaam was mijn kracht, maar je kracht is ook je zwakte, zeggen ze. Ik besepte nu pas hoeveel ik van mijn lijf hield. Niet omdat ik er hard mee kon fietsen, of omdat ik er mannen mee kon verleiden, maar omdat ik mijn lichaam ben. Ik ben mijn lichaam. Niet: ik heb een lichaam.

Dingen waar je van houdt moet je goed behandelen. Dat geldt eigenlijk ook voor mensen van wie je houdt. Je moeder, of je beste vriendin, of haar broer. Ik schaamde me. 'Jij hebt gewoon te weinig zelfreflectie,' had Demi gezegd. Was dat zo? Het was terecht dat ze kwaad op me was.

Op mijn telefoon bladerde ik door mijn oude Insta-foto's. Ik was vroeger nooit zo van de socials, maar Thomas had ons vanaf het begin aangemoedigd om actief te blijven posten. 'Geef de sponsors waarvoor ze betalen.' Ik keek naar mijn eerste post: een foto met Deem, van toen we net ons contract hadden getekend. Erbij stond:

Supertrots dat ik aangenomen ben bij top-ploeg #Superhuman-Femicup. #SF, samen met BFF Deem. @DemiSlatman Give them what you got, girl.

Wat klonk dat kinderachtig. Ik keek naar de foto. Baby's. Armen om elkaars schouders. Felroze helmpjes op, nieuwe rozerode pakjes aan. Enorme spiegelende zonnebrillen. Supergesoigneerd. Mijn blonde pluisvlechtige floepte net onder mijn helm vandaan, als het staartje van een kitten. Onze oorbellen glinsterden in de zon, glimmende ringen aan de vingers die op elkaars schouders rustten. Allebei een stralende lach, vol dromen van een carrière als wielrenster. Demi was nog een beetje chubby en stak bijna een helm boven mij uit. Haar lange bruine staart lag op haar sleutelbeen en verborg zo de letters h en u van 'Superhuman'. Daardoor leek er 'Superman' te staan. Thomas reageerde eronder: 'Ik ben de Superman in kwestie, want deze jongen heeft deze toppertjes gescout.' Wat was het ook een eikel. Waarom was ik ooit voor hem gevallen?

Deel 1

Osseendrecht

HOOFDSTUK 1

Voor het zingen de kerk uit

Sliep hij? Ik keek naar zijn gezicht. Zijn snor trilde bij het uitademen. Hoe kon hij zo snel in slaap vallen? We hadden geen condoom gebruikt, maar hij had zich net op tijd teruggetrokken. Voor het zingen de kerk uit dus. Het slijmerige goedje bij mijn navel vormde het bewijs. Gatver. Ik veegde het af aan zijn laken. Hij was eigenlijk net zo crap in bed als Eelco, nee, crappier. Eelco probeerde het tenminste.

Ik ging op mijn zij liggen en staarde naar de muur. Ik kende deze kleine kamer heel goed, want ik had er mijn eerste jaren in Nederland doorgebracht. Ik zag mijn oude dekbedovertrek van Dora nog zo voor me. Aan de muur, op de plek waar een borduurwerkje van oma had gehangen, hing nu een poster van het Roemeense voetbalelftal. Het oude spijkertje stak er nog doorheen. De hotelgasten mochten van mijn moeder eigenlijk niks ophangen, maar Roman had dat blijkbaar toch gedaan. Hij logeerde al twee maanden bij ons, voor een verbouwingsklus in Antwerpen, begreep ik. Meteen bij onze eerste ontmoeting bij de koffiemachine was er een soort spanning geweest, maar toen had ik nog iets met Eelco gehad, dus was ik er niet op ingegaan. Nu wel. En dan ook meteen all the way. Ik was benieuwd wat Demi daarvan zou gaan zeggen.

Ik pakte mijn telefoon. Er was een berichtje van haar: ‘Over een kwartier, fietsen met de jongens? Eelco komt ook.’

‘On my way,’ schreef ik terug. ‘Zet je locatie aan.’

Ik raapte mijn kleding bij elkaar, opende de deur en keek achterom. Roman was nog steeds in diepe slaap. Zijn mond hing halfopen, net als zijn pyjamasje. Iew, borsthaar. Veel te veel haar voor mij. Zijn kaaklijn was eigenlijk het enige echt mooie aan hem; die leek een beetje op die van Timothée Chalamet. Ik sloot zachtjes de deur achter me, haalde schone kleding en wilde gaan douchen. De badkamer op de begane grond was bezet. Zo stil mogelijk sloop ik de trap op naar de eerste verdieping.

Beneden hoorde ik een deur slaan.

‘Natália?’

Alleen mijn moeder sprak mijn naam zo uit, met de klemtoon op de tweede a. De meeste mensen noemden me ‘Nathalie’, of ‘Naat’, maar zij komt uit Polen. Ik ook trouwens, al weet ik daar niet veel meer van. Om haar een beetje te pesten noemde ik mijn moeder altijd *matka*, ‘moedertje’ in het Pools.

‘Nataaaalia?!’ klonk het harder.

‘Ik kom!’ riep ik. ‘Even douchen.’

Ze wilde dat ik elke zaterdag de lounge zou stofzuigen, maar ik moest natuurlijk eerst naar Demi. De badkamer op de eerste verdieping was vrij. Tijdens het douchen bedacht ik hoe ik ongezien via de voordeur naar mijn fiets zou kunnen sneaken. Ik schoot in mijn oude windjackje, stapte in mijn fietsbroek en rende de trap af. Ik vond het altijd leuk om beide leuningën beet te pakken, mezelf te lanceren en op die manier een paar treden over te slaan. Op mijn sokken landde ik in het halletje bij de voordeur. Ik botste bijna tegen mijn moeder op. Ze stond pontificaal in de deuropening.

‘Waar ga jij naartoe?’

Ik kon in die fietsbroek moeilijk beweren dat ik wilde gaan stofzuigen.

‘Wat hadden we afgesproken?’

‘Demi, en Eelco ...’ begon ik.

‘Eerst stofzuigen.’

Ze was onverbiddelijk. Ik pakte langzaam de stofzuiger uit de kast in de gang en sjuowde hem de lounge in. Bruno, onze vuil-

nisbakvariatie van een Pyreneese herder, lag onder de grote tafel in de lounge. Hij tilde zijn kop op en keek me met grote ogen aan. Zijn staart bewoog snel heen en weer, maar toen hij de stofzuiger in de gaten kreeg, verstopte hij zich jankend onder de tafel. Hij keek überzielig. Ik deed mijn oortjes in, zette mijn mellow playlist op, stak de stekker in het stopcontact en drukte met de punt van mijn fietsschoen op de knop. Zo kon ik mijn moeders gezeur tenminste niet meer horen.

Ze ging met een norske uitdrukking achter haar laptop zitten. Ik zwierde door de kamer en bekeek mezelf in de grote spiegel naast de deur. Lachwekkend: een stofzuigende topwielrenster. Mijn piekerige vlechtje zwiepte onder mijn helm heen en weer terwijl ik de slang bewoog. *Ik ben Assepoester*, dacht ik. *Over een paar jaar gelooft niemand meer dat deze topwielrenster elk weekend moest stofzuigen. Goed verhaal voor in de media.* Mijn fietshandschoentjes kwamen van pas: de slang schoot steeds uit de houder, maar dankzij het stugge leer in mijn handpalm kon ik de boel beter bij elkaar houden. Wanneer kocht matka nou eens een nieuwe? Er was nooit geld bij ons. Ze was al sinds mijn tiende bezig met het uitkopen van mijn ex-stiefvader. Martijn was een lapzwans, en mijn moeder werkte keihard. Dat schuurde. Ze had van zijn oude familiehotel weer een bloeiende onderneming weten te maken, door het geschikt te maken voor een langer verblijf. Ze is een echte horecapersoon: gastvrij, duidelijk en netjes. Onze huiskamer werd de lounge en onze keuken werd de gemeenschappelijke kookruimte. Dat was klote, want de enige plek die nog privé was, was mijn kamer. Ik was bang dat we ons hele leven schulden zouden hebben bij Martijn. Misschien dat ze om die reden zo overduidelijk op zoek was naar een andere vent.

Ongeïnspireerd liet ik de zuiger over de grond zwaaien. Ik begreep überhaupt niet waarom ik moest stofzuigen, er lag nog geen haartje op de grond.

Matka pakte een cappuccino uit de machine en ging opnieuw aan de grote tafel zitten. Ik had ook zin in koffie, maar wilde haar liever vermijden en ging door met zuigen. Ik voelde dat haar blik

Whatever it takes neemt je mee naar West-Brabant. Natália (18) wil koste wat kost de top bereiken in het vrouwenwielrennen. Ze is dan ook in de zevende hemel als ze hoort dat ze samen met haar beste vriendin Demi bij een professioneel team mag komen fietsen.

De datagestuurde aanpak van coach Thomas past goed bij het beeld dat Natália van haar lichaam heeft: dat is een soort machine, toch? Demi is het niet met haar eens. Als duidelijk wordt dat Natália en Thomas meer dan alleen hun mensbeeld delen, komt de vriendschap met Demi zwaar onder druk te staan.

Whatever it takes is een zinderende filosofische roman. Brutaal en eigentijds levert Joan de Ruijter kritiek op een mensbeeld waarin data allesbepalend zijn.

Joan de Ruijter is schrijfster en filosofiedocent. *Whatever it takes* is haar tweede jeugdroman.

ISVW UITGEVERS

